FODOR
SÁNDOR
PITICUL și SURZILĂ

FODOR
SÁNDOR

Ilustrații de
RUSZ LIVIA

PITICUL și SURZILĂ

A SOSIT UN MUSAFIR

După o îndelungă meditație, Cipi s-a hotărît să transforme Pădurea intr-o Țară a Dragostei. Nici un animal să nu mai facă vreodată vreun rău vecinilor săi; deci să nu mai fie animal! Să nu mai fie ins, căruia să-i poți spune: „Animalule, ești prost ca noaptea!“ Căci, bineînțeles, prostia este de nepătruns ca o noapte neagră, de catran. Să fie deci Pădurea o Țară a Dragostei. Cerbul să nu se bată cu Cerbul de peste deal, Viespiile să nu le mai înțepe pe Albinele sălbatice, iar dacă o furnică neagră se rătăcește printre Furnicile roșii, acestea să n-o mănînce, ci s-o ocrotească pline de dragoste.

Într-o seară Cipi i-a spus o poveste minunată Iepurelui și Păsării, poveste al cărei sfirșit suna astfel: „Și agrișul sălbatic trebuie îndrăgit“. Apoi, Cipi, obosit de atîta efort intelectual, a zis:

— Acum să ne rezervăm energia pentru sfinta zi de mîine, căci după muncă, odihna e răsplata cea mai dulce.

Pasărea și Iepurele l-au privit plini de admirație, crucindu-se de lucrurile nemaipomenit de inteligente pe care el le spusese căscind. Căci, oricum, să caști cind filozofezi, asta înseamnă că ești un filozof nemaipomenit. Apoi Pasărea și Iepurele și-au spus:

— Noapte bună! — și a plecat fiecare spre căsuța unde locuia.

Cipi a intrat în scorbura Fagului Uriaș și s-a tolănit pe patul așternut cu mușchi. Și-a recapitulat programul ce trebuia înfăptuit a doua zi: „Întîi! După dejun, trebuie să merg în luminișul din Pădure, la Brînduța de toamnă, s-o înștiințez că, dacă vrea, pe la amiază poate să-și deschidă larg petalele. Doi! Imediat după aceea, am ora de pian cu Cerbul.

Adică, eu la pian, și el — solo-voce. Lecția: «A boncălui armonios, pașnic, vesel și duios». Apoi mai trebuie să... mai trebuie să...." Și Cipi a adormit buștean. Și a început să sforăie, dar asta n-are nici o importanță filozofică.

Și deodată a început să viseze ceva straniu, fapt care i-a deranjat somnul, și mai ales sforăitul. Se făcea că se afla într-un vîrf de copac, pe o creangă groasă ca paiul, și vîntul îl legăna îngrozitor. Încoace — încolo, încoace — încolo. Și el se ținea cu amîndouă mîinile de creanga subțirică și tremura ca varga, sau chiar mai tare, disperat, și mai ales transpira. Și s-a trezit rostogolindu-se în prăpastie urlînd; dar adevărul e că s-a trezit cînd s-a ciocnit de Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. S-a agățat cu mîinile de el.

— Cred că se cutremură pămîntul, sau e rupere de nori, uragan, nu? Cred că-s plin de cucuie în cap, că am oasele zdrobite, nu? a întrebat și s-a uitat împrejur speriat.

Dar se pare că greșea.

— N-am scuipat un sîmbure de mură și probabil de aceea visez așa urît — a bolborosit Cipi. Apoi, în mod festiv, și-a cerut iertare de la Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță, pentru deranj, și și-a luat în mod solemn angajamentul ca de acum înainte, în fiecare seară, să scuipe fiecare sîmbure de mură... Ca să nu mai aibă noaptea vise groaznice din cauza tulburărilor stomacale. Căci, după cum se știe, a zis Cipi, înțelept și citit, visele rele vin atunci cînd seara mănînci ca un animal, și te culci imediat, ca un animal, fără să ții cont de sfatul medicului. Da, asta e, a mai zis Cipi, plin de înțelepciune și s-a urcat în patul său așternut cu mușchi.

Dar Cipi nici nu și-a închis bine ochii și patul s-a mișcat din nou.

„Nu cred să fi visat iarăși — a constatat Cipi și s-a așezat pe marginea patului. Rămîn așa, șezînd, și sigur n-o să adorm. Și atunci sigur descopăr care e situația" — s-a gîndit el cu voce tare. Dar numai pînă aici a ajuns cu gîndul, pînă la: „care e situația" — că din nou s-a mișcat patul sub el. Partea dinspre picioare a început să se ridice văzînd cu ochii, zvîcnind,

zvicnind de parcă o zguduia Satana. Dar cum Cipi nu credea în existența Satanei și nici în alte povești bășești, se gîndi profund: „Ce ar putea să fie? E cutremur, sigur, nu e uragan", a remarcat Cipi, care întotdeauna în situațiile grele își păstra calmul. Atît cît poate fi păstrat calmul în asemenea situații. „Și, ca să nu mai fac alte cucuie în cap, își zise el, o să fiu atent și n-o să mă mai rostogolesc din nou pînă la Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. Căci de mă ciocnesc iarăși cu el, e jale."

Patul a continuat să se ridice înspăimîntător. Și Cipi a coborît din pat, ca să evite marea ciocnire. Ceea ce i-a și reușit. Cu stringere de inimă privea patul. Vreo ciupercă întîrziată să fi crescut cu atîta viteză sub el? A privit sub pat cerînd ajutor, un sfat dat de Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. Însă Domnul Cotoroanță cucăia atît de leneș și naiv în întuneric, încît Cipi s-a înfuriat:

— Se poate, Domnule Barbă-Cloanță-Cotoroanță? Dumneata, care ești fără pereche de înțelept, să nu te îngrijorezi de situația patului meu? Se poate să dormi ca un animal? ... Pardon ... adică, da, se poate să fii și foarte prost ... Dar de-abia acum Cipi ,și-a dat seama că a spus ceva jignitor. A adăugat repede: Totuși, înclin să cred că ești nemaipomenit de curajos ... un tip eroic ... un titan!

Patul stătea deja oblic. De sub el mici bucățele de pămînt se împrăștiau în jur.

— Cineva desfășoară o activitate dubioasă sub patul meu, a constatat Cipi cu multă prudență. Înspăimîntat vedea cum scorbura începe încet-încet să se umple cu pămîntul ce se rostogolea de pe mușuroiul de sub pat. E timpul să activăm, a zis și a tras patul de pe movilița de pămînt.

Și dintr-o dată i s-a părut foarte cunoscută grămăjoara de pămînt. S-a urcat repede pe ea și a scormonit-o.

Un nas lucios și negru a apărut de sub pămînt.

— Ei, Chiorîș-Chiondorîș, în halul ăsta năvălești peste

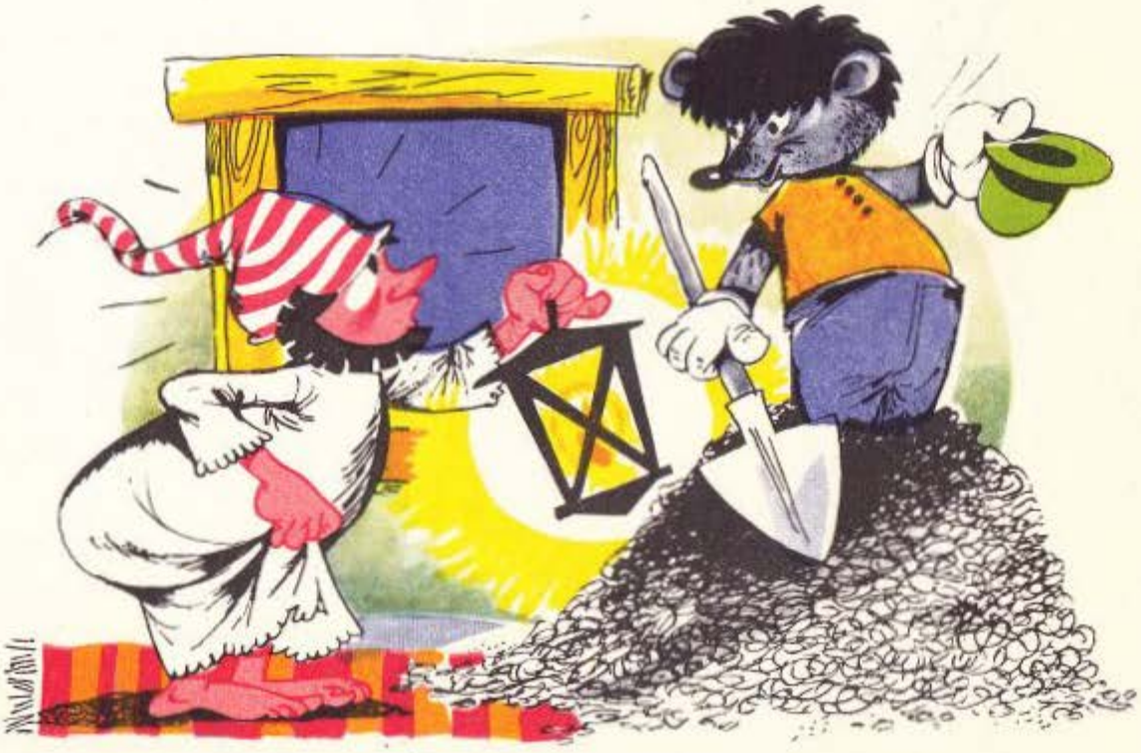

om?! a strigat plin de indignare la Meșterul Cîrtiță.

— Bună dimineața și să mai vină o țuică! i-a răspuns vesel la salut Chioriș-Chiondorîș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă.

— Vezi, asta n-ar fi trebuit s-o spui, nu-mi place la tine că ești cam bețiv, l-a pus la punct foarte serios Cipi. Pe deasupra, ești și nepunctual. Pentru că acum nu e: „bună dimineața", ci „noapte bună". Și altă dată, cînd o să mai vii, fii drăguț și nu scormoni sub locuința mea particulară, bine?

Chioriș-Chiondorîș s-a cam speriat:

— M-am gîndit că dacă tot trec pe aici, să intru puțin și pe la tine.

— Ai venit în vizită? l-a privit Cipi mirat?

— În viață . . .

— Pureci ai?

— Am avut, dar i-am trimis la Bursuc, pentru perioada de iarnă, să ierneze la el.

— Atunci nu te dau afară. Vino, ajută-mi să împrăștiem mușuroiul ăsta nemaipomenit de mare, și apoi o să mai vedem noi ce-o fi. Ce-o fi, o fi!

Cipi privea sincer uimit cu ce viteză împrăștia Chioriș-Chiondorîș mușuroiul. Parcă lăbuțele lui erau lopeți.

Cînd totul a fost gata, cu puteri unite au pus patul la loc.

— Ah! ce moale e! a strigat Cipi. Încearcă-l și tu!

Chioriș-Chiondorîș l-a încercat. S-au culcat cu spatele unul la altul și pînă dimineață au dormit rupți.

Cipi s-a trezit cînd Chioriș-Chiondoriș se întindea lîngă el și zicea bucuros:

— Ce bine e să fii musafir!

NEMAIPOMENITA HARABABURĂ

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marş la luptă!
Frunză verde foaie-amară,
Pieptul scos, măi frate, în afară,
Căci e primăvară,
Primăvară...
Frunză verde solz de peşte,
E laş, măi frate, cine nu-ndrăzneşte,
Căci lumea o cucereşte

Doar cine îndrăzneşte ... cînta Cipi acest cintec pe care, de ce să ascundem, îl compusese la pian, fără ajutorul nimănui. Versurile le scrisese la Sinaia, la Casa de Creaţie. Şi în timp ce cînta, s-a dat jos din pat şi a tras perdeaua de frunze de la fereastra scorburei. Chioriş-Chiondoriş îl privea clipind:

— E de vreme. Hai să mai fiu cîteva ore musafir...

Sever, Cipi l-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— O, greşeşti, amice. Se luminează de ziuă, deci nu e devreme, ci exact cînd trebuie să te scoli. Iar a fi musafir să nu fie confundat cu a fi leneş, somnoros etc.

— Bine, a aprobat Chioriş-Chiondoriş şi s-a întors spre perete.

— Cui mă adresez eu? s-a înfuriat Cipi şi şi-a zgîlţiit musafirul.

— De unde să ştiu eu aia?...

— Nu aia, ci aceasta. Vorbeşte gramatical! Şi ţie mă adresez, dacă n-o ştii. Acum merg să mă spăl la Izvor, să fac şi gimnastică, pentru că în corp

sănătos e minte sănătoasă. Pînă mă înapoiez, scoală-te, fă curat și aerisește! Cred că ești la curent cu ce spun latinii: „Mens sana in corpore sano", nu? De leneși, de lene, să n-aud! Aici n-are loc! Căci: „Lenea e cocoană mare, care n-are de mîncare".

— Atunci nu-i dau drumul înăuntru, îngăimă Chiorîș-Chiondorîș.

— Cui?

— Păi... Lenei. Doar tu ai spus că aici nu are loc.

— Ascultă, Chiorîș-Chiondorîș! Imediat te scoli mata, aerisești și faci curat!

— Mă scol, aerisesc, curăț...

— Așa da! a aprobat Cipi, ieșind din scorbura caldă. Și i-a spus Păsării, care tocmai se trezea în cuibul ei din Fagul Uriaș:

— Cîntecul, soro! Dă-i drumul!

Pasărea începu. Cipi porni spre Izvor. S-a spălat, a făcut gimnastică, a aplaudat familia Veveriței, care făcea tumbe pe o creangă (probabil învățaseră de la el să facă gimnastică dimineața), i-a învelit mai bine pe Aricești și, după toate astea, a ciocănit în Bradul cel Bătrîn:

— Scularea, neamurilor!

Albinele sălbatice au început să zumzăie.

Răsărea soarele.

— Cine a muncit să mănînce! Și Cipi a pornit spre Fagul Uriaș, să-și cheme musafirul la micul dejun. Cu siguranță că de atunci Chiorîș-Chiondorîș s-a sculat, a făcut curat, a aerisit. Păsării, care mai cînta pe creangă, Cipi îi șpuse, solemn:

— Azi avem un musafir. Spune-i și Iepurelui. Și puneți masa cum se cuvine.

Pasărea a zburat repede spre casa Iepurelui. Cipi a intrat în scorbură. Dar ce să vadă? Surpriză colosală! Chiorîș-Chiondorîș, zis Ceacîr, zis Surzilă dormea dus. Nici vorbă să se fi sculat! Cipi începu să-l zgîlțiie.

— Mda, mda, da, da, mdada... bolborosea Chiorîș-Chiondorîș....

— Nu da, da, ci imediat, amice!

Însă Chiorîș-Chiondorîș sforăia mai departe. Lui Cipi i-a venit o idee fioroasă.

S-a aplecat la urechea somnorosului:

— Îți dau un șut undeva, de praf te fac!

Auzind așa ceva, Chioriș-Chiondoriș s-a ridicat în capul oaselor.

— Mie să nu-mi dai nici un șut, că nu-mi place fotbalul, a zis el și a voit să se culce din nou.

— Bine, zise Cipi. Dormi liniștit! Dar să știi că nu primești nimic la micul dejun.

— Ba mai bine să primesc! s-a răzgîndit Chioriș-Chiondoriș și s-a sculat.

Supărat, Cipi a început să aerisească și să facă ordine prin scorbură. Cînd a terminat, Ceacîr era aproape dezmeticit. Ba chiar și-a răsucit și cele trei fire de mustață. Căci, după cum se știe, cîrtițele n-au mustață prea bogată. Pasărea i-a anunțat plină de nerăbdare:

— Masa e pusă demult și v-așteaptă. Și așteaptă și Cerbul, maestre, să începeți ora de pian și de boncăluit.

— Nu peste mult timp începe Festivalul Cerbilor, festival cu cîntece și hore de dragoste, și Cipi șlefuiește vocea elevului său, ca acesta să se prezinte așa cum se cuvine, zise Iepurele ca să i se audă și lui vocea.

— Întîrziem de la toate! zicea disperat Cipi, grăbindu-se și grăbindu-l și pe Chioriș-Chiondoriș. Și se gîndea că ceremonia deschiderii Brînduței de toamnă trebuie lăsată pe altă zi.

Pînă au consumat murele, morcovii și rădăcinile dulci, care compuneau micul dejun, Cerbul s-a și făcut nevăzut din luminiș.

— Ai văzut ce s-a întîmplat? Ai văzut ce ai făcut? s-a răstit Cipi la musafir.

— N-am văzut! Ce am făcut?

— O harababură nemaipomenită! Tot programul de muncă mi s-a întors pe dos. Vezi cum ești?! și l-a privit mustrător pe meșterul Cîrtiță. Vezi?

CHIORÎȘ-CHIONDORÎȘ, ZIS AFONUL

Conștient de vina ce o avea, Chiorîș-Chiondorîș clipea des și nu-și găsea locul și își zicea în sine: „De ce-am încurcat în halul acesta programul zilei, de ce, de ce?“ Cel puțin Cipi așa își închipuia.

— Acum nu-ți dau pace remușcările, parcă te înțeapă, nu-i așa? l-a întrebat pe Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu remușcările mă înțeapă, ci un purece. Și nu mă înțeapă, mai mult mă pișcă. Altă dată n-o să mai mănînc la masă cu Iepurele. De bună seamă, de la el a sărit pe mine banditul ăsta de purec.

Jignit profund, Iepurele a aruncat capătul de morcov pe care tocmai îl rodea:

— Pe mine să nu mă jignească nimeni, a spus plin de demnitate, și cu asta:

Și-a pus urechile la spinare,
Și cît ai zice peșteie,
A dispărut în pădurea mare,
Fugind iepurește.

— Are dreptate, are dreptate! a ciripit războinică Pasărea.

— Zău că da! a confirmat Chiorîș-Chiondorîș cu multă căldură. Păcat că are nu numai dreptate, ci și pureci!

— Asta e nemaipomenit! s-a înfuriat Cipi. De ce-l jigneşti, cînd dreptatea e de partea lui?

— Eu? s-a mirat Chiorîş-Chiondorîş.

— Tu, sigur că tu! Nu l-ai calomniat în problema cu purecii?

— Eu nu. Ce-am spus despre pureci e adevărul adevărat. Din asta nu poţi fi jignit. Şi nici n-am vrut să-l jignesc pe Iepure. Chiar îmi place de el, are urechi atît de lungi şi frumoase . . .

— Cere-i iertare, cere-i iertare, pretindea Pasărea, agresivă, războinică.

— Bine, bine, s-a făcut! Nu mai striga atîta. Te rog. O să-mi cer iertare. Dar mai întîi să ne mai întoarcem niţel acasă la Cipi, să mai fiu niţel musafir, pentru că tare mi s-a făcut somn . . .

Cipi şi Pasărea s-au privit scandalizaţi.

— Ei, ce faceţi? Nu veniţi? i-a întrebat Chiorîş-Chiondorîş.

— Noi nu mergem, nu sîntem leneşi! s-a îndreptat din şale, impunător, Cipi. Noi mai avem foarte multe de făcut!

— Atunci grăbiţi-vă! Nu pierdeţi timpul! Plecaţi! Dar la masa de la amiază să mă sculaţi, pentru că îmi face impresia că mie masa de la amiază îmi place mai mult decît dejunul, e mai consistentă . . .

— Poftim, ăsta eşti tu! a suspinat Cipi cu amărăciune.

S-au uitat lung după Chiorîş-Chiondorîş, care mergea agale, liniştit, să se culce.

— Şi acum ce facem? a întrebat Pasărea.

— Ei, acum te rog să zbori sus de tot şi să nu cobori pînă nu-l găseşti pe Cerb. Roagă-l, din partea mea, să nu se supere că azi am întîrziat de la ora de pian şi boncăluit. Să mă aştepte mîine, voi fi punctual. Apoi caută-l şi pe Iepure. Transmite-i că e o greşeală, că nu are pureci

și că la amiază Chioriș-Chiondoriș îi va cere iertare. Cu lacrimi în ochi. Eu pînă atunci voi fi în Luminiș, pentru Problema Brîndușei de toamnă. Poate totuși reușesc să aranjez să înflorească azi. Și mai trebuie să mă și gîndesc. Neînchipuit de mult trebuie să mă gîndesc, aproape tot atît cît obișnuiește să se gîndească Domnul Cloanță, despre care am impresia că este mult mai deștept decît mine.

— La ce te gîndești, Cipi?

— Mă gîndesc la ce-o să facem cu acest Chioriș-Chiondoriș.

— E foarte prost crescut! a remarcat Pasărea.

Cipi a dat din mînă a lehamite.

— Asta mai treacă-meargă...

— E și leneș!

Cipi a dat și din mîna cealaltă:

— Și asta s-ar putea rezolva.

— Și mănîncă mult!

Cipi a ridicat din umeri:

— N-ar fi un necaz atît de mare.

— Dar atunci? a întrebat Pasărea.

— Necazul cel mare e că nu-i sensibil la ce-i spune omul, degeaba-i vorbești.

— Și degeaba-i cînți! a adăugat Pasărea.

— E nemaipomenit de afon! a suspinat Cipi. Vezi, la asta mă gîndesc. De altfel, e foarte bine intenționat, săracul de el. De cum îl privești, se vede că-i bine intenționat, dar ce să-i faci, e burduf de oaie în piele de cîine.

— Eu, pînă nu-și cere iertare de la Iepure, n-o să-l mai privesc în ochi!

— O să-și ceară, a zis Cipi și din nou a oftat.

Și doar în alte situații Cipi nu obișnuia să ofteze. Dar acum îl apăsau gînduri grele: s-a sfîrșit cu pacea sfîntă de pînă acum, în care trona dragostea și prietenia. Chioriș-Chiondoriș, Afonul, poreclit Surzilă, a tulburat liniștea și a împrăștiat sămînța zizaniei în Pădure.

Pasărea a zburat să-i găsească pe Cerb și pe Iepure. Cipi, copleșit de gînduri, și-a îndreptat iarăși șalele. Avea nevoie de o încurajare în aceste momente grele, și de aceea a răcnit:

— Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burta suptă,
Marș la luptă!

Cîntînd, simțea cum prinde puteri de uriaș.

Plin de încredere, s-a îndreptat spre Luminiș.

ADEVĂRUL ÎNVINGE!

Roua se uscase binișor, cînd Cipi a ajuns în Luminiș și s-a oprit lîngă Brîndușa de toamnă.

— Am cam întîrziat, a zis gîfîind.

Brîndușa surîdea blînd. Cipi a mîngîiat-o și i-a dat un bobîrnac unei furnici ce se plimba încoace și încolo pe frumoasele ei petale.

— Așteaptă pînă înflorește, i-a zis furnicii. Bobocului nu-i face bine dacă vă plimbați pe el.

Plăpînda furnică și-a răsucit mustața, fiindcă și furnicile au un fel de mustăți, a aprobat înclinînd capul și s-a grăbit spre furnicar. Se gîndea să revină mai tîrziu.

— Poți să începi să-ți deschizi splendida ta corolă! a cuvîntat Cipi sărbătorește.

Brîndușa a și început imediat să-și deschidă corola, dar așa ceva merge tare greu la flori. Și Cipi n-a așteptat s-o vadă înflorită.

— Mai trec după masă să te văd! a zis.

Și-a luat rămas bun și, mulțumit de fapta sa istorică, a luat-o încet prin iarba deasă, spre locul unde bănuia că se află Cerbul. Din păcate, bănuiala nu s-a adeverit. Cerbul nu era acolo. Elevul nu l-a așteptat. Cipi a privit în jur, căutînd vreun ins cunoscut, de la care să se informeze unde se află Cerbul.

Pe trunchiul unui fag l-a zărit pe meşterul Ciocănitoare. Imediat a început să-l întrebe despre învăţăcelul său.

— Cioc, Cipi, cioc, cioc! a răspuns meşterul Ciocănitoare. Cerbul s-a îndreptat spre brădet.

Bănuind ceva necurat, Cipi, piticul cel fioros, a privit spre meşterul Ciocănitoare.

— La brădet?!

— Da.

— Cu ce scop?!

— Să-şi ascută coarnele!

Pe Cipi l-au neliniştit aceste veşti. Dacă Cerbul îşi ascute coarnele, pentru că vrea să le folosească la încăierări huliganice, atunci toată activitatea lui binecuvîntată, în scopul dragostei faţă de aproape, s-a dus de rîpă. Deşi îl convinsese pe Cerb ca, de acum înainte, nu prin bătălii să se hotărască cuceritorul laurilor la Festivalul cu muzică şi hora de dragoste, ci acela să fie învingătorul care ştie boncălui cel mai frumos, ba chiar cînta. Cerbul parcă se lăsase convins de vorbele lui. Venea sîrguincios la orele de boncăluit; dar uite, a fost de ajuns o singură întîrziere din cauza lui tîndală ăsta de Chiorîş-Chiondoriş şi Cerbul aşa se poartă, de parcă ar vrea să cadă din nou în păcatul strămoşesc. Dar dacă, dacă? a pîlpîit speranţa în Cipi. Dacă îşi ascute coarnele doar ca să fie mai frumos? Şi asta e foarte probabil, pentru că Cerbul a fost întotdeauna sensibil nu la ce ţine de suflet, de interior adică, ci la podoaba sa exterioară, la coarne . . .

Ori aşa, ori altfel, totuşi acest netrebnic Chiorîş-Chiondoriş multe ite a încurcat.

Cipi a privit spre cer. Vai, imediat e amiază! A alergat la Furnicile roşii, să ia buletinul meteorologic, şi a remarcat cu plăcere că pentru azi se anunţă cer senin cu soare, şi pe alocuri cu averse de ploaie.

A pornit spre Fagul Uriaş, consolat într-un fel, sperînd că încă înainte de prînz Chiorîş-Chiondoriş o să-şi ceară scuze de la Iepure. Altfel nu primeşte pic de mîncare. Dar oare Pasărea l-a găsit pe Iepure?

Îl găsise. Amîndoi așteptau nerăbdători lîngă Fag. Iepurele a adus cu el un rug de mure coapte. „O să scuip toți simburii!“ s-a hotărît Cipi.

La masă mai erau rădăcini dulci. Și multe alune, din bunăvoința Veveriților. În zilele trecute, ele au cules alunele din marginea Luminișului și i-au trimis și lui Cipi pentru gustare... Așa obișnuiesc Veveriții. La cules, să facă pomana alunei, cum alții fac pomana porcului... Și dau la toți prietenii alune să guste.

Cipi a mîngîiat drăgăstos urechile Iepurelui, o aripă a Păsării, apoi a privit in jur:

— Chiorîș-Chiondorîș?!

— Nu-i.

— Bine. Dacă n-a venit, n-a venit. Pomana alunei nu-i obligatorie!

— Ba da, e obligatorie! a apărut strigînd Chiorîș-Chiondorîș, din scorbura Fagului Bătrîn. Iar dacă nu e obligatorie, eu sînt flămînd și în asemenea cazuri e obligatorie o masă substanțială!

Și spunînd toate acestea, dumnealui a ieșit din scorbură și s-a îndreptat grăbit spre alune.

— Oho! Mai incet! l-a oprit Cipi.

— Mă grăbesc, a încercat Chiorîș-Chiondorîș să-l ocolească, dar Cipi nu l-a lăsat.

— Întîi cere iertare Iepurelui!

— Vai, cum era să uit! s-a pocnit peste frunte Chiorîș-Chiondorîș și foarte cuviincios s-a oprit în fața Iepurelui: Dragă Iepure! Fii bun, nu fi supărat pe mine! Scuză-mă pentru că ești plin de pureci!

— Eu?! a țipat indignat Iepurele.

— Sigur că tu. Și acuma se plimbă unul pe urechea ta. De fapt, are dreptate, fiindcă și eu dacă aș fi purec întotdeauna tot pe urechea ta m-aș plimba.

Adevărul era că pe o ureche a Iepurelui se tolănea un purec negru ca un diavol.

— Dar ăsta ce e?! a strigat Pasărea.

Pe spinarea lui Chiorîș-Chiondorîș stătea la soare un purec uriaș.

— Păi, unul-doi au mai rămas și la mine, a spus cu o mutră nevinovată Ceacîrul. De sămînță. Și eu parcă m-am obișnuit cu purecii mei. Eu îi cunosc, ei îmi știu obiceiurile, nu mă indispun, nu sînt obraznici ca ai Iepurelui. Purecii Iepurelui pișcă foarte tare.

Bietul Cipi nici n-a apucat să zică ceva, pentru că Iepurele, de data aceasta jignit mortal, a luat-o la fugă.

De supărare a zburat și Pasărea.

— Vezi, a comentat mulțumit Chiorîș-Chiondorîș, a învins adevărul!

Cipi s-a uitat plin de reproș la Meșterul Cîrtiță.

— Ascultă, amice! Dacă încă o dată mai învinge adevărul, atunci ori te alung pe tine, ori îmi iau lumea în cap!

— Asta e sigur, a clătinat din cap foarte înțelegător Chiorîș-Chiondorîș. Ori, ori. Adevărul cere întotdeauna sacrificii mari. Dar e timpul să mîncăm. Căci adevărul e adevăr, dar și stomacul e stomac.

Lui Cipi i-a trecut pofta de mîncare văzînd cum acest netrebnic a jignit mortal Iepurele și Pasărea.

De abia a luat o îmbucătură-două din alunele tăiate în patru. Și asta numai de ciudă, să-i rămînă mai puține musafirului nesățios.

Chiorîș-Chiondorîș a mîncat pînă s-a ghiftuit, apoi a privit spre Cipi, senin și foarte mulțumit.

— Iubesc ospitalitatea, a zis, și tocmai de aceea nu-ți mulțumesc pentru masa asta excelentă. Mai tîrziu, la sfîrșit, o să-ți mulțumesc pentru toate deodată, ca să nu fiu formalist, să mulțumesc pentru orice fleac.

— Tristețea mea este că nici nu pot să mă supăr foarte tare pe tine.

— Nici eu nu pot să fiu supărat pe tine, a recunoscut sincer Chiorîș-Chiondorîș.

— De ce să te superi?! s-a uitat Cipi nedumerit la el.

— Pentru ca să fim supărați și unul și altul, amîndoi, în mod egal. Supărarea ne-ar da sentimentul că sîntem niște ființe foarte sensibile, culte. Ce frumos ar fi! Dar acum n-avem ce face, lasă, nu fi supărat. Să luăm lucrurile cum sînt. Așa e viața.

— Ești fără pereche de obraznic.

— Asta se prea poate, că n-am pereche, dar nu-s obraznic, ci sincer și cu inima curată ca lacrima. Și acum, de exemplu, fără ocolișuri, îți spun părerea mea:

După masă, omul bun
Doarme tun.
Hai și noi,
Amîndoi,

Să tragem un pui de somn,
Că-așa face orice domn.
De dimineață
N-am mai dormit
Și asta nu-i viață
Fără nițel sforăit...

Cipi n-avea nimic împotrivă. Au intrat deci în scorbura Fagului Uriaș și s-au trîntit pe patul de mușchi.

— Am o idee grozavă, zise Chiorîș-Chiondorîș. Să ne întoarcem cu spatele unul la celălalt și să considerăm că sîntem foarte supărați unul pe celălalt, dacă tu ții neapărat să fim supărați. Și după ce ne sculăm, sărbătorim împăcarea. Și-ți dau ocazia să plătești tu o băutură, ca să ne împăcăm.

Cipi nu i-a răspuns. Culcat pe spate se gîndea profund și din cauza profunzimii gîndurilor somnul îl ocolea.

Ce va fi cu Pădurea? Ce se va întîmpla cu florile de toamnă, cu Cerbul? Și mai ales cu dragostea, care ar trebui să domnească în viitoarea Țară a Dragostei? Ce se va întîmpla cu toate acestea, dacă nesuferitul Chiorîș-Chiondorîș dă totul peste cap, calcă orice regulă de bună purtare — și, de ce să ascundem — calcă mereu în strîchini? Și mai ales cu el, cu Cipi, ce se va întîmpla fără Iepure și Pasăre, care sînt profund jigniți?

A suspinat adînc.

— Tu nu dormi?! l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu.

— Numără pînă la cinci și o să vezi că o să adormi. Eu mai departe de trei nu ajung niciodată.

...Și toți, toate animalele vor fi jignite! se gîndea Cipi. Poate chiar și Veveriţele. Și vor trece în tabăra Broaștei. Și apoi Ariceștii vor cără pentru Broască perele ce trebuie păstrate pentru iarnă, Purcelul Mistreț pentru Broască va scoate din pămînt rădăcinile cele mai dulci. Chiar și Albinele sălbatice vor fi amabile cu Broasca și-i vor da picături de miere dulce. Și drept mulțumire Broasca va sădi între ei buruiana urii.

Cipi a mai suspinat încă o dată.

— Tot nu dormi?! s-a mirat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu dorm.

— Dar atunci ce faci? Încerci să te superi pe mine, sau ce faci?

— Nu mă supăr. Sînt scufundat în gînduri.

— Ai, ai, ai, nici asta nu e rău, dar eu prefer să mă scufund în vise. Atenție, ne scufundăm! a chiuit Afonul, dar Cipi nu i-a dat nici o atenție... Se gîndea la viitorul trist al

Pădurii, cînd i se păru deodată că e în luminiș. Era aici și Cerbul, și Iepurele, și Pasărea, și Purcelul Mistreț. Tocmai cîntau în cor „Imnul dragostei", cînd de undeva a apărut printre ei Broasca.

— Sînteți urîți, oac, oac! le-a zis Broasca. Dar imediat pămîntul începu să se miște și dintr-un mușuroi proaspăt apăru Chiorîș-Chiondorîș.

— Să fie dreptate! zise el.

Și pe cer apăru doamna Barză și se repezi la Broască și vru s-o înghită. Dar atunci inima prea bună a lui Cipi se strînse de durere. Și ca s-o salveze pe Broască, Cipi se gîndi la un șiretlic și zise:

— Doamnă Barză, n-o mînca pe proasta asta acuma, mai bine las-o pentru la iarnă. În Pirîu se va conserva foarte bine.

Doamna Barza îl ascultă pe Cipi. Iar Broasca, sughițînd, cu ochii înlăcrimați, făgădui să nu mai spună niciodată oac-oac; niciodată n-o să mai orăcăie și n-o să mai împrăștie în Pădure buruiana urii. Și... bîldîbîc! Broasca sări în Pirîu și începu să se audă de acolo cîntecul ei de mulțumire și recunoștință.

Chiorîș-Chiondorîș, precaut, s-a ridicat în patul de mușchi, l-a privit atent pe Cipi, apoi a constatat mulțumit:

— S-a scufundat!...

Și după ce s-a culcat din nou, s-a scufundat și el în vise.

REALITATEA NEMILOASĂ

Cipi s-a trezit simțind că-l mănîncă ceva în talpă.

S-a ridicat și s-a scărpinat în talpă. S-a uitat împrejur.

Toate erau la locul lor în scorbură. Din păcate, chiar și Chiorîș-Chiondorîș era acolo, deși Cipi tare ar fi vrut să creadă că totul era un vis, că Chiorîș-Chiondorîș nici nu e musafirul lui și că Pasărea și Iepurele nu sînt supărați. Și-a aruncat privirile spre Domnul Clanță, care stătea în colțul lui, țanțos, înțelept, atotștiutor.

— Vezi, Domnule Clanță, unde am ajuns?

Domnul Clanță vedea, dar tăcea.

— Asta e ce nu-mi place la tine, a răbufnit Cipi. Nu pot să mă bazez pe tine.

— Păi nu, să te bazezi, asta nu . . . a îngînat Chiorîș-Chiondorîș, pe care îl deranja bombăneala lui Cipi.

— Tu să taci. Fii bun și taci.

— De ce? Vrei să mai dormi nițel?

Cipi a suspinat profund:

— Ești un caz de nerezolvat!

Chiorîș-Chiondorîș, cu sufletul lui naiv, l-a privit nedumerit.

— Pe domnul Clanță nu poți conta! Eu sînt un caz! Nu, zău, ce-i cu tine astăzi? Parcă te-ai sculat cu popoul în sus! Ce ai, bre?

Cipi a privit adînc în ochii mici și somnoroși ai lui Chiorîș-Chiondorîș. Își bate joc? Glumește? Vrea să-l necăjească?

— Am, am... aceea... că tu eşti un nesuferit! Zău!

— Eu? a clipit Chiorîş-Chiondorîş.

— Tu.

— Eşti greşit informat, dragă.

— Nu-s greşit şi nu-mi zi dragă. Mă aflu într-o situaţie grea, zise Cipi. Vezi în ce hal m-ai adus? M-au lăsat prietenii! Şi sînt aşa de singur, uite, vezi, ca degetul!

Şi pentru ca să priceapă mai bine, Cipi şi-a ridicat degetul arătător şi i l-a băgat aproape sub nas.

— Singur! a rîs Afonul cu poftă. Dragă, dar e foarte bine, nu-i nici un necaz! Degetul nu-i singur! Sînt cel puţin zece, fără să mai fac socoteala degetelor de la picioare.

Cipi s-a lămurit: n-avea cu cine discuta.

— Eu acum am treabă, s-a ridicat el de pe pat, fă ce vrei. Te las aici, salut!

Şi-a încălţat papucii de frunză şi a ieşit.

A tras în piept aer proaspăt. Era deja destul de tîrziu. Şi totul i se părea posomorît. O după-amiază tîrzie, tristă.

Pe creanga Fagului Uriaş nu cînta Pasărea, Iepurele nu adusese cele două boabe de zmeură pe care Cipi obişnuia să le mănînce pe stomacul gol după somnul de prînz.

Trist, Cipi s-a îndreptat încet spre Pîriu, să le ajute Păstrăvilor să prindă fluturi... Şi-a dat seama, plin de satisfacţie, că nu a întîrziat. Cîţiva fluturi se învîrteau deasupra apei.

Cipi s-a hotărît să mai aştepte.

Atunci a zburat pe lîngă el o lişiţă.

— Ai un aer atît de trist astăzi, i-a zis lui Cipi.

— Eu sînt obişnuit cu tristeţea şi nefericirea, a răspuns Cipi; şi i-a mărturisit tot marele necaz pe care i l-a provocat acest nesuferit de Chiorîş-Chiondorîş.

Lişiţa asculta cu foarte mare atenţie.

Dar deodată s-a repezit într-o bulboană şi a înghiţit o fiţă neatentă.

Apoi a revenit lîngă Cipi.

— Asta mi-a căzut bine, a plescăit ea din limbă.

Cipi a privit-o cu o mină chinuită.

— Nefericirea mea ţi-a căzut bine?

— Nu. Fiţa, peştişorul. Cît despre Chiorîş-Chiondorîş, dă-l afară.

— Nu se poate. E musafir!

— Las' pe mine! a fluierat Lişiţa, pasărea de apă, luîndu-şi zborul înainte ca Cipi să-i fi putut spune un singur cuvînt.

Împovărat de gînduri, Cipi se uita după ea. „Oare ce vrea să facă superficiala asta?“ se gîndea. Dar tocmai atunci un fluture obraznic era gata-gata să-i doboare pălăria și Cipi și-a dat seama de realitatea nemiloasă . . .

— Datoria este mai presus decît viața! și-a zis urcîndu-se pe Piatra Mare. Și a început să dirijeze circulația din ce în ce mai aglomerată a Păstrăvilor.

Foarte curînd Lișița a apărut lîngă el.

— Cipi, ți-ai bătut joc de mine!

— Cum adică?!

— Așa cum îți spun. Am fost în scorbură, am vrut să-i explic lui Chioriș-Chiondoriș că tot ce e mult, e mult — dar el nu era acolo. Nimeni nu era acolo! Asta e realitatea. Pardon, numai Domnul Clanță era, dar el nu discută cu mine. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cipi, cred că toată această poveste tu ai inventat-o . . . Nu cumva te-ai apucat și tu să scrii povești pentru copii?

SĂ NE BUCURĂM!

E adevărat că Lișița de apă era lacomă, necumpătată și că-și vira nasul unde nu-i fierbea oala, dar mincinoasă nu era. Nici Familia Fițelor nu putea să susțină că era mincinoasă, deși zilnic consuma cîțiva inși din numeroasa lor familie. Cipi i-a lăsat pe Păstrăvi în plata Domnului, să se descurce cum vor cu fluturii. Nici nu le strică să se învețe cu puțină independență! Și repede s-a înapoiat la Fagul Uriaș, să vadă ce s-a întîmplat în lipsa lui. Fiindcă ceva a trebuit să se întîmple, altfel Chioriș-Chiondoriș ar trage și acum un pui de somn în pătuțul acoperit cu mușchi. Era foarte îngrijorat.

De fapt, încă nu reușise să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Primele încercări le făcuse cu Cerbul, dar și aici Meșterul Cîrtiță, Afonul, adică Chioriș-Chiondoriș, zis Ceacîr, poreclit Surzilă, i-a dat planurile peste cap! Cerbul progresa la orele de boncăluit, cînta destul de mulțumitor cîntecul dragostei, în locul mugetelor provocatoare de pînă atunci. Cu Cerbul, evident, era doar începutul. Urma Jderul. El trebuia lămurit că prea multă carne consumată duce în mod categoric la gută, la apoplexie. Și, de aceea, în locul Păsărelelor, Veveriților și a altor vietăți drăgălașe, el trebuia să consume în viitor rădăcini dulci și alune. Dacă sînt vegetariene o seamă de personalități din lume, un Jder amărît nu poate să fie vegetarian? Să fie! Ca să nu-l lovească damblaua!

„Se prea poate ca aici să fie necazul", s-a gîndit Cipi. Jderul cu siguranță s-a vîrît în scorbură și — hați! — l-a mîncat pe Chioriș-Chiondoriș. Numai Jderul putea fi! Alte animale periculoase — ca, de exemplu, Cumătrul Lup, sau Cucoana Vulpe — nu

încap prin crăpătura mică a scorburei. Tot așa cum nu încape Pisica Sălbatică și nici acel groaznic Ris, de care poate se teme chiar și Domnul Cloanță. Deși nu e sigur de tot că Domnul Cloanță se teme de cineva.

În fața scorburei, Cipi a privit totul cu atenție. N-a văzut urme și a suspinat ușurat. Înăuntru n-a intrat nimeni, dar nici n-a putut ieși — se gîndea el — în afară de Lișiță. A zîmbit. Cu siguranță era învelit pînă peste cap cu plapuma de mușchi și Lișița nu l-a văzut.

A intrat.

Plapuma era aruncată la o parte. Cipi dădu din cap indignat. Bine, bine, el înțelege că unora le place să doarmă mult, cum altora le place jazul, dar chiar atît?! Cu voce stridentă anunță scularea:

„Frunză verde de dudău,
Scoală-te, măi mutălău!"

Nimic.

Cipi s-a încruntat. A sosit timpul să-i dea prost-crescutului ultimul avertisment. Și-a dres vocea și a strigat cu toată puterea:

— Dacă toată ziua doar mănînci și dormi, mai devreme ori mai tîrziu o să te îmbolnăvești și-o să plesnești de atîta îmbuibare!

Minunea minunilor, nici acum nu s-a mișcat nimic!

Bănuind ceva rău, Cipi a ridicat plapuma de mușchi.

Nimic. Dar văzu că era ridicată și salteaua de mușchi. Ei, doar nu doarme sub pat leneșul ăsta?

Sub pat era o grămăjoară de pămînt. La mijloc o gaură.

Chioriș-Chiondoriș plecase!

S-au sfîrșit gîndurile negre și necazurile! Nu mai răstoarnă nimeni programul zilnic! Nu mai jignește nimeni cu cuvinte nechibzuite — nici pe Iepure și nici pe Pasăre! Și toate astea s-au întîmplat în așa fel, încît n-a fost știrbit nici prestigiul de gazdă al lui Cipi și nici faima sa de om ospitalier! A ieșit bucuros din scorbură. A privit împrejur fericit: prin cine ar putea transmite veștile bune

cît mai repede pînă la Iepure şi Pasăre? A zărit o albină. A rugat-o frumos să fie drăguţă să anunţe şi pe tovarăşele ei că dacă o să-i vadă pe Iepure şi Pasăre, să le spună că deseară va fi o cină sărbătorească la Cipi.

Să se bucure că au scăpat de Chioriş-Chiondoriş, cel care era un sac fără fund de neplăceri şi încurcături.

— Zumm, se face! i-a răspuns Albina.

Cipi a început pregătirile, şi-a aranjat scorbura, a pus masa lîngă copac. Din cămara lui bine aprovizionată a scos din belşug afine stafidite, alune şi rădăcini dulci. Cînd a terminat toate pregătirile, a sosit în zbor şi Pasărea, aducînd în cioc rugi de mure negre.

Nici Iepurele n-a fost leneş: a venit la cină cu doi morcovi mătăhăloşi. Iar Albinele sălbatice, văzînd ce bucurie mare s-a abătut asupra lui Cipi, i-au adus în dar o cupă de ghiocel întîrziat plină-plină cu miere.

Se înserase. Pasărea a cîntat cîntecul de seară, apoi s-au aşezat la masă.

— Să ne bucurăm! a strigat fericit Cipi.

— Să ne veselim! a ridicat în sus un morcov Iepurele.

— Să cîntăm! a bătut din aripi Pasărea, dar deodată, mîhnită, s-a întors spre Cipi: Spune-mi, Cipi, de ce a plecat Chioriş-Chiondoriş?

Cipi n-a putut răspunde la întrebare. Gînditor privea luceafărul de seară. Nici Iepurele nu mai agita morcovul.

Toţi trei au început mohorîţi să ciugulească din mîncăruri şi să se gîndească la acelaşi lucru: oare de ce a plecat Chioriş-Chiondoriş?

Chiorîș-Chiondoriș a plecat.

Nu l-a mîncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrînului Fag nici Vulpea, pur și simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frămînta Cipi, la asta se gîndea Pasărea. Iepurele nici nu se frăminta, nici nu se gîndea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puțin nu va fi aici să-și împrăștie purecii.

— Eu așa cred, a ciripit Pasărea, că pur și simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

— Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totul îi venea de-a gata? Și-a plecat fără să fi zis „dă-te mai încolo". Ce comportare e asta?

— Nu poți spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chiorîș-Chiondoriș e puțin cam prost-crescut.

— Cam mult e dumnealui... prost-crescut! a dat din cap Iepurele.

— Dar există pe lume și bun simț! Și tact! se agita Cipi.

— Pe lume da, există, dar la el mă îndoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea și-a culcat ciocul pe o aripă. Se gîndea foarte adînc.

— Și dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

— Vezi să nu-ți zic ceva urît! și-a zvîrlit Iepurele cu mînie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiți ai lui Cipi.

— Nu i-ai spus că-l lovești cu piciorul?

Cipi a suportat privirea cîtva timp, apoi a început să clipească.

— Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că pot să-i trag un șut. Se poate că e jignit...

— Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îți atrag atenția că e suficient dacă spui numai un lucru, nu trebuie să adaugi și altele. Din multe vorbe numai necazuri poți avea.

— Din păcate eu așa sînt, și-a aplecat el smerit fruntea.

— Nu înțeleg de ce vă frămîntați atîta?! le-a ripostat Iepurele. Dacă a plecat, a plecat. Dacă e jignit — să fie jignit!

— Da, dar buna-cuviință și tactul nu ne îngăduie să ne jignim musafirii, a protestat Cipi, deși își dădea seama că nu are rost să se necăjească. Pentru că tot ce trece o dată pe lîngă tine, nu se mai întoarce, cum nu se mai întorc zilele ce s-au dus.

— Acum e totuna, a ciripit Pasărea. Să ne vedem mai bine de mîncare.

Au început să mănînce. Dar parcă nimic nu avea gust.

— Cu ce poftă plescăia! și-a amintit zîmbind Cipi.

— Și cînd vedea mîncarea, cum mai luceau ochii lui mici cît niște puncte... a adăugat Pasărea.

— Era cam mojic, dar drăguț, s-a înmuiat și inima Iepurelui.

— Iar eu i-am călcat în picioare sufletul. L-am jignit brutal, au izbucnit lacrimile din ochii lui Cipi.

— Totuși, ce i-ai spus? l-a întrebat cu o privire îngrijorată Pasărea.

— I-am spus, zise Cipi printre sughițuri: „Dacă toată ziua numai dormi și mănînci, mai devreme sau mai tîrziu o să te îmbolnăvești și o să plesnești de atîta îmbuibare..."

— Țțț, vezi ce ai zis, vezi? și-a plecat fruntea Pasărea.

— Măcar să nu-i fi spus: „mai de vreme sau mai tîrziu", a suspinat Iepurele.

— Imediat ce i-am spus, mi-a părut rău, dar era tîrziu... a mormăit Cipi, în loc de scuză. E trist, dar așa s-a întîmplat. Chiorîș-Chiondorîș e jignit.

Și-au spus noapte bună, Pasărea a cîntat cîntecul de culcare și fiecare s-a îndreptat spre lăcașul său. Înainte de a se culca, Cipi a băut mierea primită de la Albinele sălbatice, apoi s-a oprit în fața Domnului Cloanță.

— Ce bine e de tine, Domnule Cloanță, tu nu jignești pe nimeni!

Cloanță n-a răspuns. „Cu siguranță tace, ca să nu mă supere pe mine" — s-a gîndit Cipi în timp ce se culca în patul acoperit cu mușchi. Imediat i s-au închis ochii și...

În vis se făcea că împreună cu Chiorîș-Chiondorîș prindea purecii din blana Iepurelui, iar Iepurele de plăcere se dădea peste cap și rîdea cu hohote și întreba unde este Lupul, să-i dea lighioanei cîteva labe, să-i rupă dinții și să-l dezvețe de mîncat carne de iepure.

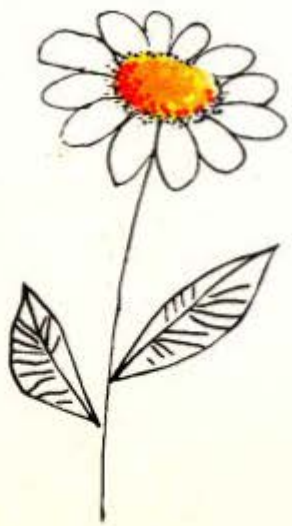

Cipi începea să se trezească... Nu se grăbi să-și deschidă ochii, n-avea rost. Prefera întîi să-și recapituleze programul de peste zi. Deci: spălarea, gimnastica, vizita obișnuită... Albinele sălbatice, Ariceștii, Veveriţele. Dejunul. Apoi trebuie să treacă pe la Brindușa de toamnă și dacă n-a înflorit încă, o să-i spună el vreo citeva, de-o să-l ţină minte... Urma ora de pian și boncăluit armonios. Vai! nu cumva să întîrzie nici... Altfel Cerbul cu siguranţă se va îndepărta de drumul luminos al iubirii, drum pe care de-abia a pornit... Apoi...

Ce va mai fi „apoi" n-a mai putut să-și planifice, pentru că a simţit că este privit. Și Cipi avea un principiu care suna așa:

„Dacă te privește cineva,
El sau ea,
În pădure de este,
Sau altundeva,
Nu te lăsa,
Nu fugi,
Nu clipi,
Nu sta cu burta la soare,
Ci arde-l pe spinare.

A deschis ochii dintr-o dată:

— Vai de mine! Doar nu?! Și imediat a închis ochii. Și a început să se frece la ochi cu amîndouă mîinile, nevenindu-i să creadă că vede bine.

Chiorîș-Chiondorîș, cel dispărut într-un mod atît de misterios, pentru care în seara trecută a plîns cu lacrimi amare, ședea în fața sa pe marginea patului. Din nou și-a deschis ochii și a constatat cu bucurie că într-adevăr nimic nu s-a schimbat. Chioriș Afonul, picior peste picior, se odihnea pe pat.

— Te-ai trezit? l-a întrebat Chiorîș-Chiondorîș.

— Nu, da, dar tu unde ai fost? Și cum ai ajuns aici? Cum de n-am observat cînd ai sosit? Și nu ești supărat? Nici un pic?

— Stai intîi să rigii niţel, zise Chiorîş-Chiondoriş, că am dejunat ceva foarte bun. Şi nu mă întreba atîta, că tot nu pot să răspund decît la cîte o întrebare.

A rigiit cam nepoliticos. Dar sînt ţări în Asia unde rigiitul e un omagiu adus gazdei, care te-a ospătat, un semn că-ţi face plăcere că eşti musafirul ei. Şi Chiorîş-Chiondoriş fusese şi în Asia într-un schimb cultural, ca afon, la un concurs internaţional al afonilor. Cucerise primul loc. Era deci o personalitate şi de aceea îşi permitea şi în Pădure să rîgîie ca un porc.

Începu să-i răspundă lui Cipi fără să se grăbească:

— M-am simţit atît de bine în cercul acesta de prieteni, încît m-am hotărît din toată inima să vă fac rost de o mică surpriză. Aşa că m-am întors sub pămînt să v-aduc surpriza.

— Ce fel de surpriză?

— Aceea pe care am vrut s-o procur. Eu descoperisem acolo încă mai de mult nişte surprize cu care puteai face chiar o colonie...

— Dar despre ce surpriză e vorba?

— Păi tocmai asta e! Dacă îţi spun, nu mai e surpriză! Deci, dragă Cipi, mă deplasez eu spre Bradul cel Bătrîn şi acolo ce-mi văd ochii?

— Nimic, pentru că sub pămînt e întuneric, a încercat Cipi să-l aducă la realitate.

— Ei, aici e greşeala ta gravă, pentru că eu sub pămînt văd mult mai bine decît în altă parte! Într-un cuvînt, văd că surprizele mele, tîrîndu-se, au spălat putina, au dispărut...

Privindu-l, lui Cipi i-a trecut prin minte că Afonul minte, ca să treacă timpul. I-a zis:

— S-au tîrît, s-au tîrît, bine, mă bucur că te-ai întors, măi Chiorîş-Chiondoriş, dar eu am de lucru. Dacă vrei, condu-mă la Izvor.

Chiorîş-Chiondoriş l-a aprobat. De ce nu? Cipi a ieşit din scorbură şi a rugat-o pe Pasăre să cînte. Iar cînd aceasta îşi dregea vocea, l-a zărit şi pe Chiorîş-Chiondoriş. Şi-a început plină de bucurie să cînte.

— M-am întristat grozav, îmi făcusem socoteala să vă servesc surpriza proaspătă, la cină — a continuat Chiorîş-Chiondoriş pe drum.

Au ajuns la Izvor. Cipi s-a spălat repede, apoi a făcut gargară. În acest timp Chiorîş-Chiondoriş continua să spună:

— De necaz am adormit. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar mi s-a făcut somn. Somnul, dragă Cipi, e o problemă care mă preocupă foarte mult. Şi de cîte ori caut s-o deslușesc, adorm buştean. Lucru care nu mă deranjează, Cipi dragă. Am să-ţi spun o taină: nici n-aş vrea să descopăr secretul somnului. S-ar putea ca apoi să am insomnii. Şi eu, ca afon, artist de talie mondială, trebuie să dorm înainte de concursuri, ca să pot dormi şi în timpul concursului şi să-i molipsesc şi pe cei din juriu. Dacă nu dorm, nu cîştig. Legea concursurilor noastre este următoarea: cine e atît de afon, încît adoarme singur, cîntînd, şi-i adoarme şi pe cei din juriu, ia premiul întîi. Aşa că şi acum iarăşi am adormit. Nu-mi imaginez cum s-a întîmplat. Cred c-am adormit pur

și simplu.

Cipi s-a șters cu o frunză de fragi pe piept și pe față.

— Asta nici eu nu mi-o pot imagina cum de s-a întîmplat! s-a mirat sincer Cipi. Cum s-adormi așa, fără motiv?!

— Cînd m-am trezit, am pornit-o spre tine. Din păcate, cu mîinile goale. Dar am pornit. În drum, sub o rădăcină de ferigă ce crezi, peste ce am dat?

— În drum, sub o rădăcină de ferigă? Ai dat peste ceva foarte frumos!

Chiorîș-Chiondoriș s-a mirat.

— Tu ești foarte deștept, Cipi! Am găsit cel mai frumos lucru. Chiar surpriza. Cincisprezece bucăți. Am și mîncat din ele cinci bucăți. M-am săturat grozav, de aceea îmi vine să rîgîi.

Cipi l-a privit bănuitor.

— Și?

— Și pe celelalte zece le aduc pentru prînzul de azi. Sînt foarte bune. Încă mai trăiesc. Toate sînt ale tale. Dacă vrei, cîte una poți să le dai și Păsării și Iepurelui.

— Chiorîș-Chiondoriș, te rog să-mi spui imediat în ce constă surpriză ta? Dacă nu, voi fi foarte trist, ba se prea poate să mă și supăr.

— Nu fi trist, mai bine îți spun surpriza: sînt zece bucăți de larve de cărăbuși, minunate! Ți le ofer să le mănînci în semn de recunoștință și mulțumire față de tine.

Lui Cipi i s-a întors stomacul pe dos, deși încă nu mîncase nimic.

— Ce-i cu tine, nici nu poți scoate un cuvînt de bucurie?! se veselea Chiorîș-Chiondoriș. A, nici nu mă mir! După atîtea mîncăruri dietetice cu fructe și rădăcini dulci, iată, în sfîrșit, te poți delecta și tu cu puțină carne! Dar eu acum mă întorc la scorbură, o să fiu nițel musafir, și o să dorm.... Restul, n-ai nici o grijă, mă ocup eu de cină...

Și a plecat.

Cipi își tîra disperat picioarele spre scorbura Ariceștilor. Și nu putea spune altceva decît:

— Groaznic! Îngrozitor!

Cînd Cipi a ajuns în Luminiș, încă îi mai era greață, pentru că nu putea să-și scoată din cap „surpriza" lui Chiorîș-Chiondorîș. În schimb, s-a bucurat cînd a văzut în Luminiș că Brîndușa de toamnă ascultătoare, era înflorită. Mare noroc pentru ea, deoarece, cum el era în toane rele, i-ar fi spus cîteva de-avea să-l țină minte. Ea n-a îndrăznit să întîrzie, așa că Cipi a felicitat-o:

— Bravo, Brîndușo. Dar nu cumva să mi te ofilești la prima brumă, ca anul trecut, că, fără menajamente, direct, o să-ți spun: asta-i culmea! Și atunci să vezi ce-ți fac!

Brîndușa i-a promis lui Cipi în limba florilor că nu se va da bătută cel puțin pînă la prima zăpadă. Cipi și-a luat rămas bun, pentru că imediat începea ora de boncăluit armonios . . .

Cerbul a apărut din desiș. Și a început o mișcare curioasă: s-a oprit și fără rușine a început să-și frece coarnele rămuroase de tulpina unui brad înalt.

Bănuitor, Cipi s-a apropiat de el.

— Ce faci, măi păgîne?! l-a întrebat energic.

— Îmi ascut coarnele, i-a răspuns morocănos Cerbul.

Cipi s-a scărpinat la ceafă, îngîndurat.

— Cine nu te cunoaște ar putea crede că vrei să te bați.

— Nu e adevărat. Celălalt cerb vrea să se bată. Acolo, dincolo de munte. Eu doar mă apăr.

— Ei vezi, s-a liniștit Cipi. Asta îmi place la tine, că tu numai te aperi. Dar atunci ar trebui să și începem.

Cipi și-a ridicat arătătorul.

— Gama . . . Do, mi, sol, do, do, sol, mi, do!

Și Cerbul, acompaniat de Cipi la pian, a început să cînte minunat. În Pădurea ce se pregătea de toamnă, el boncăluia armonios tot ceea ce învățase de la Cipi. Adică:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii;
Ele sînt doar pui de pom
Și noi sîntem pui de om.

Au repetat de trei ori. Și atunci — minunea minunilor! În cealaltă parte a Muntelui s-a auzit cîntecul:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

Boncăluia celălalt Cerb.

Inima lui Cipi a fost cuprinsă de o mare bucurie. Iată, nu s-a obosit zadarnic! Tot va învinge dragostea în Pădure. Numai că nu înțelegea de ce tremură nările Cerbului, de ce bate el pămîntul cu picioarele din față atît de nerăbdător!? Și era chiar furios Cerbul, chiar acum cînd fiecare parte a trupului său trebuia să-i fie cuprinsă de pace și dragoste! Cipi nu s-a gîndit prea mult, l-a lăudat pe Cerb și i-a promis că dacă și mîine cîntecul va merge tot așa de bine, drept răsplată o să-l învețe cel mai frumos marș vesel, acela care începe așa:

A fost odată un mic purceluș, guiț, guiț...

La Furnicile roșii nu-l aștepta nici o surpriză meteorologică. Se prevedea un cer foarte curat — au prezentat ele buletinul cu starea vremii, deasupra Pîrîului o ușoară înnourare și mulți țînțari. Dimineața, rouă.

A trecut toată dimineața și Cipi se tot gîndea ce muncă nouă să mai înceapă, să nu fie obligat să se întoarcă la Scorbură, la banchetul lui Chiorîș-Chiondorîș. I-a venit o idee norocoasă. Dacă au dispărut din nou larvele de cărăbuș?! Nu, nu. Ar fi mult prea frumos... Totuși Cipi a plecat plin de speranță spre casă.

Dar ele nu dispăruseră, nu spălaseră putina. Sub Fagul Uriaș, masa era deja întinsă. Strîmbind din nas, Iepurele privea cele zece larve. Era hotărît să nu trădeze în veci dinastia Morcovilor. În schimb, Pasărea arăta un interes deosebit față de asemenea trufandale. În clipa cînd Cipi a văzut masa întinsă de sărbătoare — s-a îngălbenit ca ceara.

— Ce e, Cipi? Ți-e rău? s-au întors spre el ceilalți trei.

— Nu, numai că... sînt obosit.

— Și cu siguranță ești mort de foame! a strigat Chioriș-Chiondoriș. Poftește!

— Ăăăă... nu sînt flămînd... de loc nu mi-e foame.

— Atunci îți punem porția deoparte pentru cină! și-a menținut Chioriș-Chiondoriș părerea.

— Dar eu nici la cină n-o să fiu flămînd! a suspinat Cipi.

Iepurele s-a aplecat spre urechea lui Chioriș-Chiondoriș:

— Nu te supăra, Afonule, dar eu cred că lui Cipi nu-i place mîncarea asta, așa că nici la cină...

Chioriș-Chiondoriș l-a privit mirat pe Cipi.

— Să fie adevărat? Dragă Cipi, nu-ți plac larvele!?

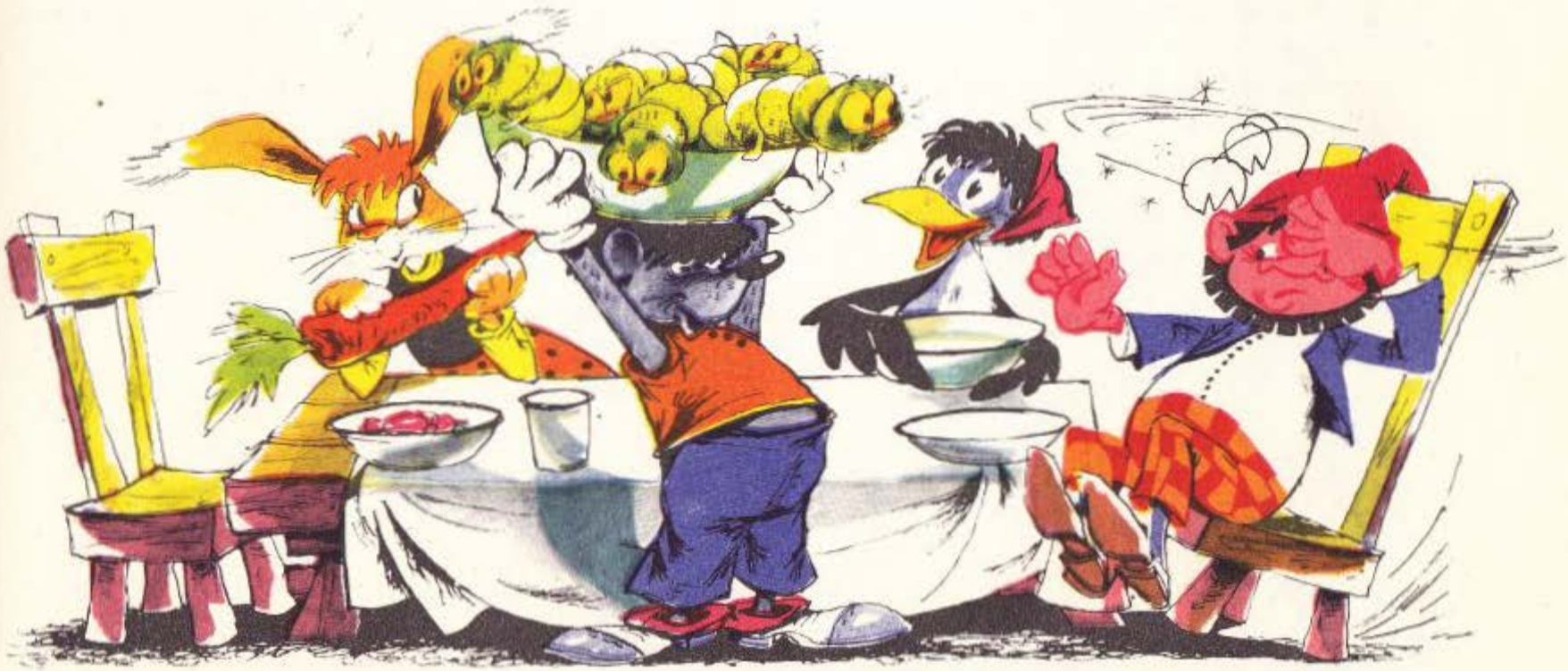

Cipi și-a îndreptat șalele și l-a privit drept în ochi pe Chioriș-Chiondoriș. Și a zis:

O viață am și o moarte,
Dar cît mai sînt
Pe acest pămînt,
Cît mai trăiesc,
Eu jur pe ce-am mai sfînt
Că vierme nu halesc.

Și-a închis repede ochii. Și aștepta ca Chioriș-Chiondoriș să se simtă jignit.

— Păi, de ce nu spui?! s-a bucurat Afonul. Începeam să fiu îngrijorat că o să le mănînci pe toate și mie nu-mi mai rămîn! Nu-ți plac? Cu atît mai bine!

Cipi a răsuflat ușurat:

— N-am îndrăznit să-ți spun, m-am temut că o să te jignesc!

Chioriș-Chiondoriș a dat din cap, indignat:

— Pentru un adevăr niciodată nu trebuie să fii jignit. Există chiar și un proverb: Spune adevărul și... așteaptă puțin, i-am uitat jumătatea cealaltă. Într-un cuvînt, ceva cam așa: spune adevărul și n-o să-ți pară rău!

— E un proverb foarte frumos! a ciripit Pasărea și repede a înghițit o larvă.

Au început să mănînce. Fiecare minca ce-i plăcea și așa s-a întîmplat că după a cincea larvă, Chioriș-Chiondoriș a constatat plin de surprindere că nu mai sînt...

— Se vede că nu le-am numărat bine, a zis el uitîndu-se bănuitor spre Pasăre.

— Ba eu cred că le-ai numărat bine, i-a răspuns Pasărea, privindu-l cu dragoste.

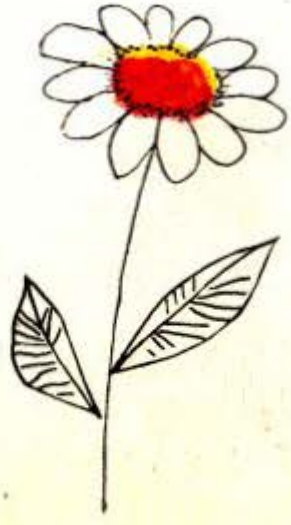

După ce s-au săturat, foarte satisfăcut, Cipi s-a ridicat în picioare, a cerut cuvîntul, ridicînd două degete în sus și a zis:

— Vedeți ce frumos s-au aranjat lucrurile!

Chioriș-Chiondoriș s-a grăbit să-l aprobe:

— Zău că da. Pînă acum n-am știut că și Păsării îi plac larvele! Și vedeți, și asta s-a aranjat: acuma știu.

— Iar noi n-am știut, a ciripit Pasărea, că tu poți fi atît de drăguț. Și vedeți, și asta s-a aranjat: acuma știu.

— Orice-ați spune, viața e frumoasă! a suspinat Iepurele, foarte filozof.

— Iar mîine va fi și mai frumoasă! s-a însuflețit Cipi. Pentru că mîine începe boncăluitul armonios al Cerbilor. Și dragostea își va începe marșul triumfal.

Chioriș-Chiondoriș clipea plin de interes.

— Ei, păruiala aceea o s-o privesc și eu!

Cipi, Iepurele și Pasărea îl priveau neînțelegîndu-l.

— Ce fel de păruială?

— Păi, păruiala . . . meciul . . .

— Ce fel de meci?

— Ce curioşi sînteţi! Păi, păruiala cea mare! Cînd cei doi Cerbi se vor încăiera.

Cipi le-a făcut semn, Păsării şi Iepurelui, să tacă, pentru că voia să ia din nou cuvîntul.

— Mi se pare, amice, că tu te gîndeşti la o bătaie, lucru obişnuit între Cerbi în timpul boncăluitului ...

Afonul l-a aprobat zgomotos şi plin de bucurie:

— Ştiam eu că o să ghiceşti!

— Numai că n-o să iasă nimic din bătaia asta, i-a explicat Cipi. Dar nu te întrista, vei avea parte de o plăcere mult mai mare.

— Zău? s-a interesat Chioriş-Chiondoriş.

— Da, pentru că Cerbii organizează un concurs de cîntece. Care dintre ei cîntă mai frumos, acela va fi primul.

— E grozav! s-a bucurat Afonul. Întîi cîntă şi pe urmă se păruiesc?

— N-o să fie nici o bătaie, pentru că va fi pace şi dragoste ...

— Ar fi păcat, zise Chioriş-Chiondoriş.

— Cum poţi spune aşa ceva? Nu ţi-e ruşine?

— Nu mi-e ruşine. Cînd e bătaie, ai ce să vezi la o bătaie, dar de e pace, la pace şi dragoste nu ai nimic de văzut.

— Vezi, amice, asta nu-mi place mie la tine. Ce ai spune dacă Jderul ar sări la tine şi ţi-ar muşca beregata?

— Nimic. Aş fi gata. Dar nu sare, că eu îi simt de departe mirosul şi o întind.

— Ei, vezi. De acum înainte n-o să trebuiască să te mai temi de Jder. Va fi blînd şi va minca alune. Şi tu ai putea lăsa în pace larvele, şi ele sînt nişte vietăţi drăgălaşe ...

— Cu Jderul e altceva. El să mănînce toată ziua alune. Sînt de acord. Dar în treburile mele e mai bine să nu te amesteci, pentru că nu te pricepi.

— Să-i spui tu aşa ceva lui Cipi?! şi-a ridicat aripile Pasărea.

— Lasă-l, Pasăre, i-a făcut semn înţeleptul Cipi. De Chioriş-Chiondoriş încă nu am început să mă ocup prea serios. După Cerb urmează Jderul, şi apoi Chioriş-Chiondoriş. Atunci să vedeţi ce frumoasă va fi viaţa!

— Bine, a aprobat Chioriş-Chiondoriş, dacă vrei tu, vă voi urma. Dar mîine vom privi împreună bătaia Cerbilor.

Chioriş-Chiondoriş nu putea fi scos din făgaşul greşit al credinţei lui. Că mîine va fi o bătaie grozavă, că Cerbii se vor repezi unul la celălalt ... Nu vor cînta, ci vor boncălui şi se vor arunca unul asupra celuilalt.

Nici n-au mai discutat cu el. Mîine va vedea el adevărul cu ochii lui.

După masă au tras un pui de somn. Apoi Cipi l-a înghiontit pe Chioriş-Chiondoriş:

— Vino în Luminiş, o să-ţi arăt ceva interesant.

— Lucrurile interesante mă interesează foarte mult, a afirmat meșterul Cirtiță, pornind-o după Cipi. Au mers, au mers, pînă au ajuns la Brînduța de toamnă.

— Ce zici de ea? a arătat Cipi spre floarea înflorită.

— E Brînduța.

— Da, dar a înflorit!

— De ce să nu înflorească?

— Mai bine întreabă de ce a înflorit?!

— De ce?

— Pentru că eu am aranjat să înflorească, și-a scos pieptul plin de mîndrie Cipi, piticul. Chiorîș-Chiondorîș l-a privit lung.

— Acum văd . . .

— Ce?

Nu i-a spus. Degeaba l-a tot întrebat Cipi și după-masă și spre seară, și la cină. În sfîrșit, seara tîrziu, cînd s-au dus la culcare, Chiorîș-Chiondorîș n-a mai rezistat la atîtea întrebări și i-a spus:

— Văd că ești un suflet binecuvîntat, măi Cipi, numai că ești puțin, cum să-ți spun . . .

— Deschis!

— Țicnit!

Cipi nu s-a supărat.

— O să vezi mîine!

Dimineaţă s-au trezit devreme. Cipi nu l-a lăsat în pace pe Chiorîş-Chiondorîş pînă cînd nu s-a sculat şi el.

— Unu-doi, sus, ticălosule, să vezi cu ochii tăi că nu sînt ţicnit.

— Atunci ce eşti?

— Îţi spun, dar deocamdată să rămînă între noi...

Afonul i-a promis.

Cipi s-a aplecat spre urechea Cîrtiţei:

— Apostolul dragostei! Asta sînt. Şi acum grăbeşte-te, să fim la timp în Luminiş!

— Aha, la păruială! şi-a amintit Chiorîş-Chiondorîş şi s-a grăbit să se scoale.

Cipi şi-a terminat repede treburile de dimineaţă.

Într-o clipă au terminat dejunul şi au plecat spre Luminiş.

Cerbul îşi ascuţea deja coarnele de tulpina unui brad.

— Bravo, bravo, asta-mi place, zise Chiorîş-Chiondorîş, frecîndu-şi una de alta lăbuţele din faţă.

— Dar mie nu-mi place! a strigat Cipi, apoi s-a răstit la Cerb: Ce-ţi tot lustruieşti minunăţiile alea de coarne? Poate se tocesc şi atunci să vezi! Eu sînt de părere că ai face mai bine să începi imediat cîntecul Dragostei! Atenţie... şi a ridicat arătătorul. Începem!

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sînt vii,
Ele sînt doar pui de pom...

Glasul Cerbului răsuna peste dealuri şi văi.

A umplut Luminişul, Pădurea, toată lumea.

Cipi îl asculta fericit.

Chiorîş-Chiondorîş stătea cu gura căscată de mirare.

Înainte ca să-şi dea seama şi să şi-o închidă, din marginea Luminişului s-a auzit glasul celuilalt Cerb, cîntînd:

Hai să ne iubim, copii,
Că şi florile sînt vii...

— Ura! am învins! Trăiască! a strigat Cipi.

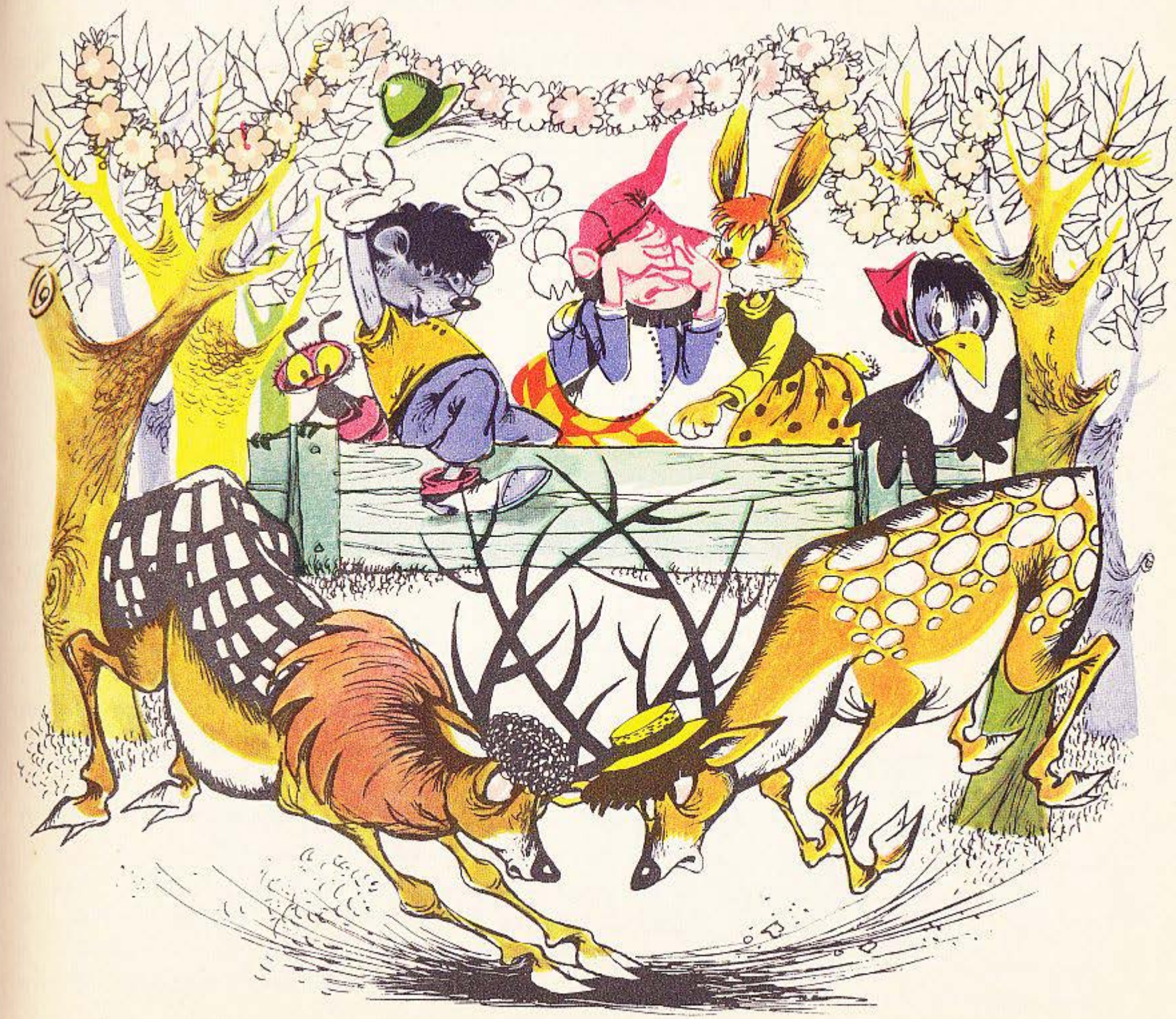

— Ai învins, Cipi! urla şi Chioriş-Chiondorîş. Aşa ceva nici în vis n-am visat. Tu eşti cel mai mare vrăjitor!

— Hai să ne iubim, copii!... boncăluiau împreună cei doi Cerbi şi...

— ... Nu se poate!

— Uite, Cipi, a început păruiala!

Chiar aşa era. Cei doi Cerbi s-au repezit unul spre celălalt.

Se cutremura sub ei pămîntul.

Şi-au ciocnit groaznic cele două perechi de coarne.

Cerbii, cu fruntea însîngerată, îşi ziceau printre dinţi:

— Hai să ne iubim, copii!

*

Nimicit, Cipi stătea sub Fagul Uriaş.

Iepurele şi Pasărea, şi ei zdrobiţi, încercau să-l mîngîie.

Chiorîş-Chiondoriş voia să-i intre în voie:

— Ştii ce eşti tu, Cipi?

— Ştiu: un biet pitic ţicnit!

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Cine spune aşa ceva despre tine îl mănînc! a devenit războinic Chiorîş-Chiondorîş.

— Atunci, spune, ce sînt?

— Eşti un vrăjitor uriaş! Cel mai mare! Ce minunat au cîntat Cerbii!

— Dar s-au aruncat unul asupra celuilalt! Nu contează nimic... s-a smiorcăit Cipi.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! s-a însufleţit din nou Surzilă. A fost mult mai bine că s-a întîmplat aşa, decît dacă nu s-ar fi încăierat şi nici n-ar fi cîntat!

— Dar ce folos? La ce e bună dragostea, dacă doar o cînţi în cîntece? a întrebat Cipi.

— Nu fi prost, Cipi, l-a liniştit Chiorîş-Chiondorîş. Doar noi te iubim pe tine... Pasărea, Iepurele, Veveriţele, Ariceştii, Albinele... Nu ăsta e lucrul cel mai important?

— Dacă n-aş fi atît de mic şi ei ar asculta de mine! Cei mari! Bătăuşii!

— Asta se prea poate, dar sîntem mici. Iar eu ţi-aş spune, Cipi, că noi am face mult mai bine să ne pregătim de iarnă. Să căptuşim bine-bine scorbura, să cărăm de-ale gurii, pentru că peste cîteva săptămîni ne vom începe somnul de iarnă. La primăvară poţi să-ţi începi alte treburi, că tot tu eşti cel mai mare vrăjitor!

Imediat după masă și-au inceput aprovizionarea pentru iarnă. Pe Cipi il consola într-un fel însufleţirea lui Chioriș-Chiondoriș, dar nu se putea liniști. O durere mare-mare l-a învăluit: îl durea faptul că e atît de mic. Și această durere mare-mare, care îl măcina, se va transforma, poate, dacă nu în altceva, măcar într-o poveste.

Dar Cipi nu știa acest lucru.

Nu știa că din durerile mari-mari, chiar ale unui pitic mic-mic, se nasc poate cele mai frumoase povești.

CUPRINS

A sosit un musafir 5

Nemaipomenită harababura 9

Chioriș-Chiondoriș, zis Afonul 12

Adevărul învinge! 15

Atenție, ne scufundăm! 19

Realitatea nemiloasă 23

Să ne bucurăm! 26

Păreri de rău 29

Groaznic – îngrozitor! 32

Spune adevărul și n-o să-ți pară rău . . 35

Cipi e bănuitor 39

Cel mai mare vrăjitor 42

Redactor: IOANA RICUS

Tehnoredactor: HLAVATHY LAJOS

Apărut: 1969. Comanda nr. 8656. Hîrtie: ofset A de 100 g/m², 540×840/12. Coli de tipar: 2. A.: 6277. C.Z. pentru bibliotecile mici: M.—93=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 100 la Întreprinderea poligrafică „Crișana" Oradea, str. Moscovei nr. 5.

Republica Socialistă România

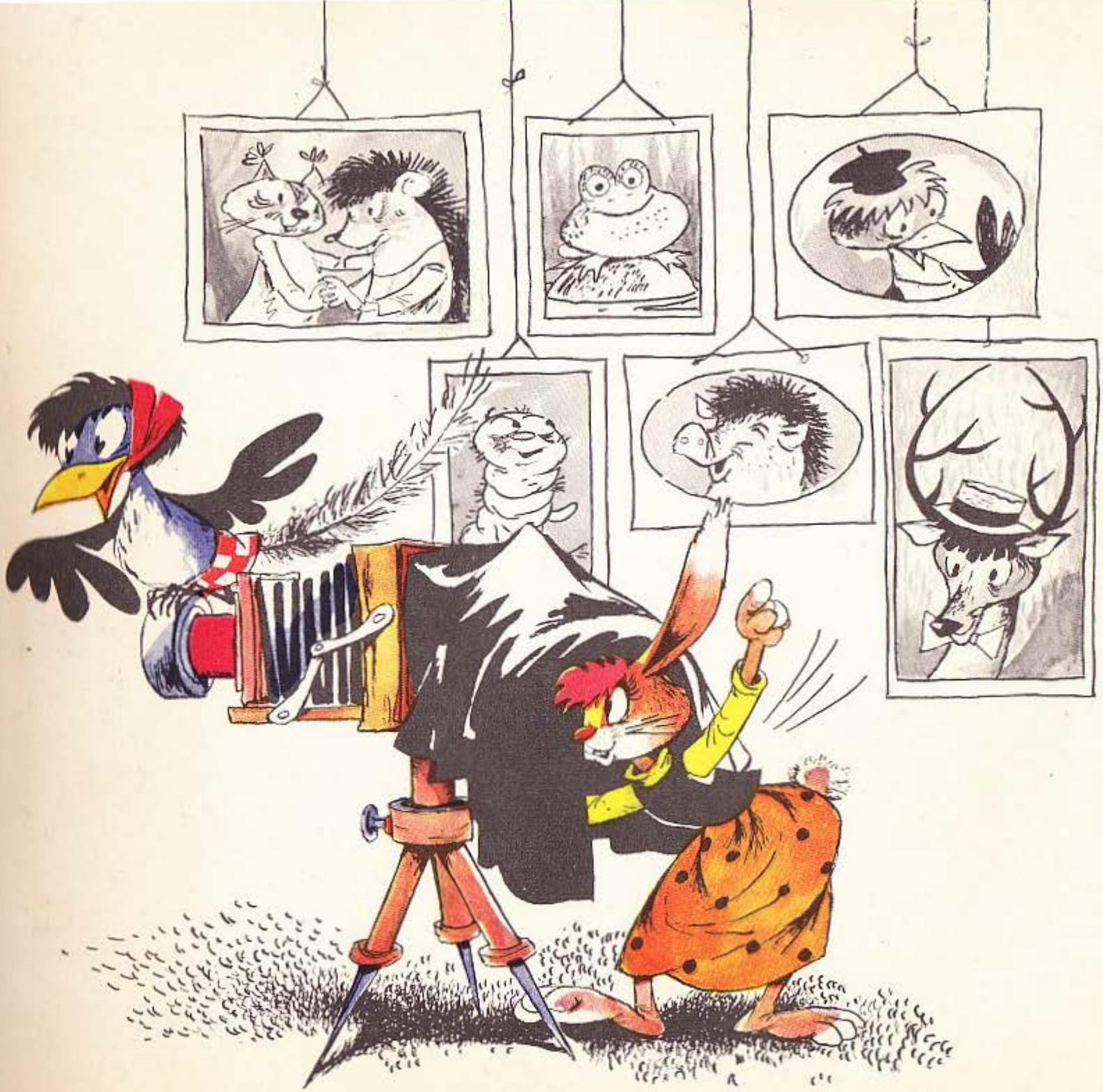

Lei 6

EDITURA TINERETULUI